

Сакун Віталій Анатолійович,

Конституційне звернення

Кодекс законів про працю України. Стаття 117. Відповідальність за затримку розрахунку при звільненні

В разі невиплати з вини власника або уповноваженого ним органу належних звільненому працівникові сум у строки, зазначені в статті 116 цього Кодексу, при відсутності спору про їх розмір підприємство, установа, організація повинні виплатити працівникові його середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку.

При наявності спору про розміри належних звільненому працівникові сум власник або уповноважений ним орган повинен сплатити зазначене в цій статті відшкодування в тому разі, коли спір вирішено на користь працівника. Якщо спір вирішено на користь працівника частково, то розмір відшкодування за час затримки визначає орган, який виносить рішення по суті спору.

{Частина третю статті 117 виключено на підставі Закону № 3248-IV від 20.12.2005}

{Стаття 117 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3248-IV від 20.12.2005}

Суди всіх інстанцій неоднозначно трактують положення, зазначеної статті.

В ухвалах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 1 жовтня 2014 року (6-33391св14) та 4 березня 2015 року (6-45537св14), касаційний суд, погоджуючись із висновками судів попередніх інстанцій, виходив з того, що в разі непроведення розрахунку у зв'язку з виникненням спору про розмір належних до виплати сум вимоги про відповідальність за затримку розрахунку підлягають задоволенню в повному обсязі, якщо спір вирішено на користь позивача або такого висновку дійде суд. При частковому задоволенні вимог працівника суд визначає розмір відшкодування за час затримки розрахунку з урахуванням спірної суми, на яку мав право працівник, частки, яку вона становила в заявлених вимогах, істотності цієї частки порівняно із середнім заробітком та інших конкретних

обставин справи.

А у постановвах Верховного Суду України від 21 листопада 2011 року (6-60цс11), 11 лютого 2015 року (6-223цс14) суд виходив з необхідності часткового задоволення вимог про стягнення середнього заробітку з урахуванням істотності суми заборгованості порівняно із середнім заробітком та тієї обставини, що позивач тривалий час не звертався за вирішенням спору про стягнення заборгованості, при цьому розмір належних до виплати сум з'ясований був лише під час розгляду справи.

Отже, існує неоднакове застосування судом касаційної інстанції зазначених норм матеріального права, а саме статей 116, 117 КЗпП України, та невідповідність судового рішення суду касаційної інстанції викладеному у постанові Верховного Суду України висновку щодо застосування у подібних правовідносинах цих норм права.

Приклади застосування статей 116 та 117 КЗпП України зазначені у постанові Верховного суду України від 23 грудня 2015 року по справі 6-837цс15. У цій постанові суд прийшов до суперечливого висновку, створюючи норми матеріального права, без наданих суду повноважень. Тому виникла необхідність офіційного тлумачення статті 117 Кодексу законів про працю України.

Конституційне звернення у трьох примірниках та роздрукування постанови Верховного суду України від 23 грудня 2015 року по справі 6-837цс15 у трьох примірниках з сайту www.scourt.gov.ua

30 січня 2016 року

В.А. Сагун